

Hồi 22

Trùng Dương sau khi rõ được biến cố của triều ca, thâm nghĩ tuy mình là một kẻ xuất gia không màng đến chuyện trần thế nhưng đã đến nơi đây thì cũng nên vào để kinh cho rõ sự thiệt hơn? Chàng liền từ già lão nông phu và để lại cho lão chút ít tiền bạc, lương khô rồi tiếp tục cuộc hành trình đến Hoàng cung. Trùng Dương đi không đầy nửa ngày là tới thành Biện Lương.

Đế kinh sau ngày bị quân Kim đánh phá, tiêu điều buồn bã, mây sàu phủ lấp núi rừng, rợ Hồ cười ngược dọc ngang khắp nơi Nguyên soái của Kim quốc là Nghiêm Một Khát chiếm lấy Hoàng cung của nhà Tống thiết lập hồ trưởng tại Tía Thần điện. Nơi ấy nguyên trước kia khi Tống Thái Tổ diệt Nam Đường, bắt được hậu chúa là Lý Lập mới cho xây lên tòa Đại Thừa điện ấy, để kỷ niệm một kỳ công vĩ đại của mình là bình định được cõi Giang Nam.

Bây giờ lại trở nên soái phủ của rợ Kim, thật là trò đời là cuộc bể dâu, thay đổi không ngừng. Trùng Dương càng nghĩ càng buồn cho thế sự. Bao nhiêu vương hầu phủ đệ đều thay đổi tên, văn quan võ tướng nào còn quyền uy tráo cử nếu không bị bắt thì cũng đào vong nơi khác, chỉ còn lại tên gian thần Trương Bang Xương cùng một số thuộc hạ chó săn chim mồi, mặt dạn mày dày cúi đầu thần phục ngoại bang cướp nước, ngày đêm đem hết mưu đồ vợ vét ngọc địa, cưỡng đoạt gái tơ cống hiến cho tướng lĩnh của giặc để dâng công.

Trùng Dương vốn là nho sĩ xuất thân, khí hăng máu nóng của nam nhi tính, vẫn còn thấy tình trạng đốn mặt như thế dựng mày, dựng râu, căm hận kẻ buôn dân bán nước, nên quyết định đêm ấy sẽ thám do Hoàng cung một phen xét tình hình trong cung nội ra sao...

Bọn Kim tuy phòng thủ Hoàng cung rất nghiêm mật, nhưng Trùng Dương là người bản lãnh siêu việt, đâu xem trò canh phòng ấy ra gì? Chàng vào tận cung đình, chẳng chút hao phí sức.

Cảnh vật trong Hoàng cung hoa lệ vẫn không có gì thay đổi nhưng sự tấp nập của cung phi đã khác xa xưa! Vua chúa, phi tần đã bị giặc bắt đưa đi đã đành, cho đến những thái giám trẻ tuổi hay những cung nữ có chút ít sắc lịch cũng bị binh tướng của quân Kim tranh nhau đem đi, chỉ còn lại vài tên nội thị, mấy nàng cung nữ xấu xí già nua đang run lẩy bẩy hầu hạ người chủ mới ngoại bang.

Trùng Dương thám thính nội khổ của Hoàng cung nơi mà các triều vua chúa dùng để cất trữ châu báu quý giá, nhìn vào nội khổ thấy đèn đuốc vắng im, trống rỗng sạch trơn hoang lạnh như hang quỷ, bao nhiêu châu báu ngọc vàng đều bị quân Kim cướp đoạt sạch bách không chừa một món! Nước còn không giữ

được, thì vàng bạc ngọc châu báu mong gì còn? Trùng Dương càng nghĩ càng cảm thấy lòng buồn bã vô cùng.

Trong lúc chàng đang bùi ngùi nhìn cảnh tang thương của Hoàng cung đôi chủ, bỗng nghe từ sau khổ phòng có tiếng một phụ nữ lớn tiếng van xin:

- Trăm lạy các gia gia tha cho tôi đã lớn tuổi rồi, đừng nên làm như thế!

Tiếp theo đó là một chuỗi cười thô bạo dâm dật vang lên, Trùng Dương giật mình vội phi thân đến chỗ phát ra tiếng động liền nhìn thấy một trò bĩ ổi đang diễn ra trước mắt.

Hai tên Kim binh gác cung điện đang hợp sức nhau vật một cung nữ nằm xuống giữa bụi hoa um tùm, và dùng cường lực để lột y phục dưới bán thân của nàng ra

Nàng cung nữ nọ tóc đã điểm trắng, xem lại thì là một cung nữ già nua đang cố hết sức dựa dụa chống cự, nhưng hai tên Kim binh đang bị lừa dục thiêu đốt còn biết đẹp xấu là gì, nhất quyết giở cho được trò vô lễ để thỏa mãn thú tánh. Trùng Dương thỉnh linh máu giận xông lên đầu, bèn nhẹ nhàng nhảy xuống, hai tay nắm chặt “Đại Chùy huyết” (nơi sau gáy) của mỗi tên, vận sức động đầu chúng vào nhau “bốp” một tiếng. hai tên Kim binh rống lên thảm thiết rồi ngã vật xuống đất chết tốt.

Trùng Dương cúi xuống nhắc bổng hai cái xác to lớn của hai tên Kim binh trông nhẹ nhàng như xách một con mèo, rồi chậm rãi bước đến bờ suối nhỏ quãng mạnh hai cái thây ma xuống lòng suối mất tích.

Nàng cung nữ thấy rõ mọi sự, mới yên tâm đôi phần, vội quì ngay dưới chân Trùng Dương lạy như tế sao, miệng thì vái lia:

- Nam mô Lữ tổ tiên ông, tiểu nữ từ mười sáu tuổi đã khởi sự trường trai, bài thần vị của Ngài, ngày đêm cúng vái Không ngờ hôm nay Ngài hiển hiện Kim thân để cứu tiểu nữ! Nam mô Lữ đại...

Trùng Dương thấy cung nữ lầm tưởng mình là tiên ông Lữ Động Tân hạ trần, chàng vừa bực vừa tức cười, chuyện ấy, đối với chàng cũng không có gì đáng lạ vì Dụ Tông Hoàng để xem Lão giáo như quốc giáo, cung nữ này bị giam kín giữa thâm cung, tiêu phí cả một đời xuân sắc, nên thờ phụng Lữ Động Tân để cầu vơi số phận hẩm hiu

Hơn nữa, trong lúc biến loạn như vậy, còn ai dám lò dò đến cung vàng hoang lạnh để làm gì! Bởi thế cung nữ vừa thấy chàng mới lầm tưởng ngay là vị tiên ông mình kính bái bấy lâu nay!

Trùng Dương vội giơ tay ngăn nàng lại và nói:

- Thôi! Đừng vái lạy làm gì! Nàng tên họ chỉ Vào cung được bao lâu Có phải lúc trước nàng phục dịch tại tòa nội khổ này chằng?

Cung nữ rơi lụy thưa:

- Dám bẩm Lữ tổ đại tiên, tín nữ họ Triệu, tiện danh là Xảo Nga, mười sáu tuổi đã bị tấn cung đến năm nay vừa đúng ba mươi sáu năm trời! Lúc trước ở Chiêu Dương cung. Lúc trước có lần Kim binh vây thành, Trương Bang Xương tâu xin với Hoàng thượng là Kim binh đòi phải cống dâng cho chúng ba ngàn gái đẹp, chúng mới chịu lui binh. Hoàng thượng vì thấy con gái trong dân gian không đủ nên mới lựa thêm mấy trăm cung nữ ở hậu cung để bù vào cho đủ số, tòa nội thất này lúc trước có bốn cung nữ phục dịch, nhưng cũng bị lựa đem dâng cho Kim binh, nên mới phái tiểu nữ vào đây, nào ngờ...

Trùng Dương hỏi tiếp:

- Thôi được rồi! Ta hỏi người một câu, trong nội thất của Hoàng cung có bảo vật nào bằng sừng tê giác không?

Cung nữ tên gọi Triệu Xảo Nga ngạc nhiên giây lâu rồi đáp:

- Bảo vật bằng tê giác? Có! Lúc trước ở tiên thất có một chiếc hộp “Thất đảo Tê ngư giác”, nhưng đã bị quân Kim lấy đi rồi

Trùng Dương lại hỏi tiếp:

- Tốt lắm! Bần đạo hỏi thêm một câu nữa: Đồ vật làm bằng sừng tê ngư cứng rắn không vật nào bì kịp, phải dùng cách gì mới mềm được?

Xảo Nga không chút nghĩ ngợi đáp ngay:

- Lúc trước tiểu nữ có nghe một lão thái giám trong nội cung nói sừng tê ngư tuy rất cứng rắn, nhưng nếu dùng chất mặn như muối chẳng hạn, thoa lên một lượt, chỉ độ nửa ngày sau sẽ mềm như đất, có thể cắt xé tùy theo ý muốn.

Trùng Dương không ngờ từ một năm mình đã hao tâm mệt trí để mài giũa chiếc hộp, rốt cuộc cũng không thể mài thủng được nó. Hôm nay, do lời nói của nàng cung nữ này, chàng đã hiểu rõ phương pháp để phá vỡ chất tê giác. Trong lòng chàng hết sức mừng rỡ liền bảo Xảo Nga:

- Bây giờ người muốn bần đạo giúp đỡ cách nào? Hãy nói thật, bần đạo vui lòng tìm giúp người!

Ý của Trùng Dương là muốn tìm một vật gì quý giá trong tay của quân Kim để đền đáp cho nàng nhưng Xảo Nga chỉ đáp:

- Trăm lạy Lữ tổ đại tiên, tiểu nữ không muốn vật gì cả mà chỉ mong Đại tiên giúp cho tiểu nữ thoát khỏi cảnh cá chậu chim lồng trong Hoàng cung này để về Cổ lý ở Giang Nam. Tiện nữ vốn người Tô Châu, xa cách quê nhà đã ba mươi sáu năm trời, chắc cha mẹ tiện nữ cũng không còn sống đến ngày nay nhưng tiện nữ cũng vẫn muốn trở về quê cũ dù có chết cũng thỏa mãn tấm lòng.

Nói xong nàng bụm mắt khóc tức tưởi

Trùng Dương lắc đầu thương hại, găm lại Hoàng đế đem mấy ngàn cung nữ giữ kín trong cung vàng để một mình thọ hưởng.

Những kẻ may mắn lắm được ơn mưa móc của Thánh hoàng chiếu cố không tới năm mươi người, kỳ dư bao nhiêu cung nữ mừng tượng như chim trong lồng, thán năm dài tiêu hao cả tương lai hương sắc với cảnh gỏi chiết phòng không, thật là một chuyện tàn nhẫn bất công hết sức.

Nghĩ thế, Trùng Dương không chút do dự đáp ngay:

- Được!

Đáp xong, nhanh như chớp, chàng điềm vào huyết ngủ của y thị đoạn cấp y thị vào nách, dùng thuật khinh công thoát ra khỏi cung đình nhảy ra phía sau nội viên của Hoàng cung, trộm chút ít vàng ngọc rồi đem nạng khỏi Biện Lương thành, mới giải huyết cho nàng tỉnh dậy

Trùng Dương đưa Xảo Nga đi hơn mười mấy dặm mới tìm được nơi có người ở, chàng giúp Xảo Nga thuê xe ngựa và đưa nàng về tận quê cũ ở Tô Châu

Sau khi lo giùm chuyện Xảo Nga xong. Trùng Dương liền trên đường trở về Tung Sơn. Nhưng khi về đến Yên Hà động thì Thị không thấy sáu đệ tử đâu cả, cho đến sư đệ Châu Bá Thông cũng mất tăm nốt.

Trùng Dương trong lòng hết sức kinh hãi, chàng đoán là ngoại địch đã xâm nhập vào đây giết mất Cửu Âm chân kinh, Châu Bá Thông cùng các đồ đệ đang theo truy tầm, bởi thế mà trong động mới trống trơn không một bóng người

Nhưng Trùng Dương lại sự nghĩ chuyện không thể như vậy được, vì gần đây Châu Bá Thông đã lãnh hội được nội ngoại công phu của Toàn Chân phái đến mức thần diệu

Ngoài ra võ học của sáu đệ tử không phải hạng tầm thường, thì làm gì có kẻ nào có đủ khả năng đoạt chiếc hộp chân kinh trong tay bảy người được? Lúc trước, tuy chàng đã gây thù chuốc oán với Âu Dương Phong và Thiết Chương bang chủ Thiết Hưng, nhưng hai người ấy không đủ bản lĩnh làm được như thế. Trùng Dương trong lòng hoài nghi bèn đi lần ra sau động Yên Hà.

Tại mắt Trùng Dương rất thính, có thể nghe được tiếng động ngoài xa mấy dặm cho nên chàng vừa qua khỏi một ngọn núi thì nghe văng vẳng tiếng Châu Bá Thông từ xa vọng lại

- Hay lắm! Hay lắm! Chiếc hộp sắt sắp bẻ rồi

Trùng Dương nương theo hướng có tiếng kêu chạy bay tới, quả nhiên không ngoài ý liệu, chạy hơn năm dặm đường chàng thấy Châu Bá Thông cùng Mã, Khưu, Tôn, Đàm. Vương, Liễu sáu đệ tử đang đứng trên một triền núi, bày thành trận đồ Thiên Cương Bắc Đẩu trận, mỗi người trong tay cầm một thanh bảo kiếm giơ lên khỏi đầu, có vật sáng long lanh dưới ánh mặt trời bay đi bay lại trong trận, mừng tượng như một chuỗi lưu tinh xẹt lên đáp xuống giữa bảy người

Thì ra chiếc hộp đựng Cửu Âm chân kinh bị bọn họ tung lên đá xuống như đá cầu, lúc ấy chiếc hộp vừa rớt xuống ngay đầu Châu Bá Thông, y liền chém mạnh lưỡi kiếm vào chiết hộp đánh “Coong” một tiếng, chiếc hộp bị chém quá mạnh bay vút lên cao ba trượng, rơi xuống ngay đầu Mã Ngọc, Mã Ngọc cũng y theo cách ấy, dùng kiếm chém mạnh ngược trở lên “Kinh, coong” hai tiếng chiếc hộp lại văng bật lên cao phi nhanh xuống đầu Khuru Xử Cơ, và thế chiếc hộp bị bảy mũi kiếm của Thiên Cương Bắc Đẩu trận chém văng lên xệt xuống kêu lên “Coong, coong” liên hồi, sao lửa tung tóe bốn phía

Đùng ngộ đậy là một trò chơi nhẹ nhàng, kỳ thực chiếc hộp không trên cao rơi xuống có trọng lực đã mạnh, thêm vào sức của Châu Bá Thông và sáu đệ tử, dồn cả kinh lực vào mũi kiếm chém ngược trở lên, sức mạnh của cái chém ấy gia tăng lên gấp bội thì dù cho vật được rèn đúc chắc chắn đến đâu, cũng bị những cái chém văng lên văng xuống ấy mà rời rã thành trăm mảnh.

Nhưng chiếc hộp này nhờ dùng vật chí bảo Chiếu Dạ Bích Thủy Tê Giác làm thành, tánh chất khác hẳn loại ngũ kim, càng bị chất sắt thép va chạm, càng trở lên cứng rắn dị thường cho nên trò chơi của Châu Bá không tuy rất hay, xem ra rất đẹp mắt, nhưng không có một công hiệu con con nào

Trùng Dương đứng lặng nhìn giây lát, trong lòng hết sức buồn cười, nhưng chàng sức khám phá được một nguyên lý mới, chàng mừng tưng đến Thiên Cương Bắc Đẩu trận pháp nếu theo phương pháp cũ để luyện tập, biến hóa tuy kỳ diệu khôn lường, nhưng uy lực không được to lắm.

Nếu theo cách đánh của bảy người vừa rồi thì uy lực sẽ gia tăng gấp mấy lần, thậm chí có thể nói là sau khi luyện xong sẽ vô địch trong võ lâm thiên hạ!

Lúc đầu Trùng Dương định lên tiếng gọi bọn họ nhưng khi nghĩ ra được vấn đề trọng đại kia, chàng đứng ngẩn người ra quên cả chuyện Châu Bá Thông thâm hồi chiếc hộp trở về.

Trong khi mà chàng đang nghĩ ngợi thì từ dưới sườn núi bỗng xuất hiện hai bóng người Hai bóng người nọ thấp lùn, lạ thường toàn thân từ trên đầu tới dưới chân bao kín trong một bộ trang phục bằng loại da kỳ lạ sáng cuộng, đen nhánh như chất dầu, chỉ để lộ ra hai cặp mắt sáng long lanh.

Hai quái nhân ấy rón rén đến sát sau lưng bọn người Châu Bá Thông, đột nhiên rú lên một tiếng quái dị rồi song song nhảy bổ đến trước mặt Bá Thông, xòe rộng hai bàn tay vỗ lên đầu Châu Bá Thông. Còn người kia thì thân hình bay như một chiếc tên lìa ná phi nhanh lên cao ôm chiếc hộp vào lòng, rồi vừa lăn vừa bò nhanh xuống núi tẩu thoát. Biến cuộc xảy ra quá đột ngột khiến Châu Bá Thông không kịp đề phòng thiếu chút nữa bị quái nhân áo da bóp trúng yết hầu, rất may là tai mắt chàng rất sáng tỏ, hai nữa là nội công tinh thâm, bắt thệt trong châu thân tự nhiên có thể nhô ra thụt vào theo sự cảnh giác của tâm ý, cho nên bàn tay quái nhân vừa giơ ra chưa kịp chộp vào yết hầu, thì Châu Bá Thông đã tức thì lật bàn tay quét ra một chưởng phản công đối phương trong nháy mắt,

“bộp” một tiếng, kinh lực của chàng sức mạnh có trên ngàn cân và lợi hại vô song. Quái nhân áo da bị chưởng ấy đánh trúng ít nhất phải lòi gân gãy xương chớ chẳng không.

Nào ngờ, lớp áo da kỳ lạ ấy đã cứu được hắn, vì lúc tay Châu Bá Thông đánh trúng người hắn, chợt cảm thấy thân hình đối phương trơn nhớt như thoa mỡ, kinh lực bị trượt ra ngoài hết phân nửa. Quái nhân áo da liền thừa cơ hội ấy nhào trái ra sau phi xa hơn hai trượng định lòn mình qua giữa khe hở hai người Mã Ngọc và Xử Cơ thoát ra khỏi trận, để theo chân tên đồng đảng đoạt hộp Chân kinh ban nãy mà đào tẩu luôn.

Nhưng Mã, Khuru hai người đâu phải tay kém, quái nhân vừa chạy đến cương vị của hai người thì Mã Ngọc đã múa nhanh trường kiếm đâm thốc vào mặt y theo thế “Thân Long Đầu Giáp” (rồng thiêu giương vảy). Quái nhân liền lách đầu sang tả để tránh, đồng thời tạt bàn tay nhanh như tia chớp ngoéo vào cổ tay của Mã Ngọc, thủ pháp vừa thần tốc vừa kỳ lạ vô cùng.

Mã Ngọc vội thâu hồi trường kiếm trở về, thì Khuru Xử Cơ không một giây chậm trễ, vung lẹ một chưởng tấn công vào sau lưng của hắn. Quái nhân không thèm nhảy tránh để mặc cho thủ chưởng của đối phương đâm mạnh vào lưng đến “Bùng” một tiếng. Khuru Xử Cơ bỗng cảm thấy bàn tay của mình như đánh lên một lớp mỡ lầy nhầy trơn nhớt, và chưởng kinh vì thế trượt tuột ra ngoài, đánh vào khoảng không. Quái nhân áo da liền mượn sức chưởng lực của đối phương, bật ngược thân người lộn trái một vòng, phi xa hơn trượng, vẫn theo trườn núi vừa lặn vừa bò để tẩu thoát.

Lúc ấy, quái nhân được chiếc hộp ban nãy đã chạy cách xa hơn mười trượng, sáu đệ tử của Toàn Chân phái ráo riết đuổi theo phía sau, nhưng không theo kịp.

Bỗng nhiên mọi người cảm thấy trước mắt hoa lên... một vị trung niên đạo sĩ áo vàng bất thần xuất hiện cản lấy lối đi của quái nhân.

Châu Bá Thông mừng rỡ gọi lớn:

- Sư huynh, đừng để cho hai thằng quỷ đen ấy chạy thoát, nó dám ăn cắp chiếc hộp chân kinh của chúng ta đấy!

Quái nhân nọ dường như biết rõ người ngăn cản mình chính là Trùng Dương chân nhân nên xem ra y có đôi phần khiếp sợ, nên khi Trùng Dương vừa giơ tay chặn lại, y liền kêu một tiếng thật kỳ lạ, tay chân đồng loạt múa lên, quay tròn lông lốc như một quả bóng bằng hình người, nhảy bổ đến trước mặt Trùng Dương.

Trùng Dương chân nhân suốt đời chàng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một lối đánh kỳ lạ như thế này. Chàng không cần nghĩ ngợi, liền cất song chưởng đánh thẳng vào trái banh người ấy, “Bùng!” “Bùng!” liên tiếp hai tiếng, hai chưởng đều đánh trúng phong phúc, nhưng kỳ dị thay, quả banh người ấy tựa như một

trái khí cầu bơm đầy hơi, được chưởng phong đẩy bật lên lộn tròn giữa không trung, vượt qua khỏi đầu Trùng Dương rơi nhanh xuống núi

Trùng Dương vội thối lui ra sau sử dụng thuật khinh công “Di Bộ Hoán Hình” (dời bước đổi hình) vụt một cái đã phi thân lui ra sau ba trượng ngoài, chặn đầu đối phương trở lại. Lúc ấy, quái nhân thứ hai cũng vừa chạy đến nơi, đứng kế bên quái nhân thứ nhất, hai người bất chợt choàng tay ôm lấy nhau, đoạn hai tay hai chân đồng thời múa nhanh, hai trái banh người hợp lại thành một, quay tròn dưới đất nhắm chân Trùng Dương lăn lông lốc tới tận công, và như vậy hai người đã kết thành một thể vận sức càng mạnh, uy lực tất nhiên được gia tăng lên gấp đôi

Trùng Dương thở giờ chưa hề gặp qua lối tấn công cổ quái như hôm nay, hai tên nửa người nửa ngợm này nhờ lớp áo da bảo vệ thân thể, chàng khó đánh cho chúng bị thương được nếu chàng đẩy ra một chưởng tấn công, thân hình chúng sẽ như một trái banh da được người giần mạnh sẽ tự nhiên đẩy bật lên cao và lộn tròn vượt qua khỏi đỉnh đầu chàng như lúc nãy chứ chẳng không!

Trùng Dương đã có kinh nghiệm lần trước liền thối lui ra sau đúng ba bước, song chưởng chấp lại trước ngực phát ra một luồng cương khí tỏa thành một bức tường ngăn chặn không cho “Trái banh người” kỳ dị kia đến sát gần mình.

Khi ấy Châu Bá Thông và Toàn Chân lục tử cũng vừa đuổi tới

Châu Bá Thông liền quát lớn:

- Đồ quân chó ăn vụng bột kia, có mau đem hộp chân kinh trả lại không, rồi khâu đầu tạ lỗi với sư huynh ta, hoặc may ra sống sót mà trở về động quỹ của bọn mi

Nói chưa dứt lời “trái banh người” bỗng đổi trước thành sau lăn mạnh trở lại tông mạnh vào chân của Châu Bá Thông, sức mạnh hung hãn vô cùng. Châu Bá Thông đang lúc chau mỏ quát mắng, xuất kỳ bất ý không kịp đề phòng, bị quả bóng người tông mạnh vào chân, “Bộp” một tiếng thân hình chàng như một trái mít rụng, té lăn quay dưới đất, đầu cổ quần áo đều dính đầy bụi cát, sáu đệ tử của Toàn Chân phái thấy Châu Bá Thông nhào rớt dưới đất, bốn vó đưa lên trời không nhìn được đồng buông tiếng cười ha hả.

Châu Bá Thông cả giận, tung mình đứng dậy lẹ như chớp, mặt mày nhăn nhó như mặt khi, hai quái nhân cũng liền lật mình đứng dậy trong nháy mắt. Bọn chúng đã rời tay ra đứng phân ra hai phía tả hữu, bốn bàn tay nắm lấy hai đầu hộp chân kinh, cất tiếng nói chát chúa như tiếng quạ kêu:

- Các người đừng cậy đông hiệp chúng ta, nếu các người tiến lên một bước, hai anh em lão gia sẽ phá hủy cả kinh lẫn hộp ngay! Hà hà!... Lấy bình hoa ném chuột chạy, chuột chết bình cũng vỡ tan, xem bọn mi còn “Chân” kinh, “Giả” kinh gì mà luyện tập chẳng?